

átlépték a francia országrész határát

Amikor Röbi Schacher megszökött

Május van egy évvel később, a húszas években, az ifjabb Schacher még nem tért haza. Schacher mama múlt október óta gyászruhában jár. Biztos, hogy meghalt, mondja. Ha valaki azt mondja: Schacherné, ne adja fel a reményt, sírva fakad. Schacher papa, ez várható is volt, még többet iszik, és gyakorlatilag meg se szólal. Tinelivel és Martelivel, az eltűnt fiú húgaival nagyjából nem törődik senki, főként, amióta Schachernének Tinelit, hogy nehogy ő is eltűnjön, nem sikerült kivennie az iskolából. Hát akkor majd eltűnik ez is, mondta nem Schacher papa, hanem Schacher mama a tanügyi hatóság negatív válaszára. Tinelit tényleg nem látni, de csak azért, mert kishúgával ül a szerű mögött, és egy rozsdás késsel próbálja tágítani a lécek között a rést. Most hallják, hogy jön az apa a házból, mire elfutnak a domboldalon a kiserdő felé. A kutya visszabújik az ólba.

Schacher papa rézsút megy a mezőn, az észak-déli úton, amely kitaposott ösvénnyé vált közben. A mező többi részén, amit már nem kaszál, magasabb a fű, mint tavaly ilyenkor, és eltekintve a telek északi sarkán haragosan zöldelő fűtől, minden tele van nefelejccsel, turbolyával, margarétával, mezei szegfűvel, gólyahírral és az elnyílt pity pangok fehér labdacsaival. A mezőn régóta hever egy sárhányó, azt leginkább gólyahír nőtte be, nagyjából láthatatlan.

Márciusban tűntek fel az első százsorszépek és kankalinok, de még a mező szélén se mert letépni senki egyetlen szál virágot, s Schacher papán kívül az észak-déli ösvényre se lép senki. Áprilisban Marteli a ház mögött a sufnyiból kieresztette a tyúkokat, de azok se mentek rá a mezőre. Schacher papa most elérte az ösvény déli végét, útban van a kocsmá elülső bejáratához, miközben látni, hogy a hátsón kilép Gamperné. Schacher papa most nyitja ki az ajtót, az most csapódik be mögötte. Most nem látni senkit, se embert, se állatot, Gamperné eltűnt a ház sarkánál, a két kislány még nem mer lejönni a kiserdőből, Schacherné a konyhában ül és tépelődik, mint mindig, a kutya megbújik az ólban. Bár ha egészen közel mennénk a turbolyához, látnánk, hogy csillogó zöld bogarak ülnek rajta. Szélcsendes, szép, májusi nap.

Tizenkét óra tizenhét perc, csak a pontosság kedvéért, ugyanis ekkor a legkisebb a távolság Schacherné és a fia között. A fiú nem egészen két kilométerre a tóparti úton egy teherautó rakodóterében utazik, elől a sofőrülés nyitott. Az anya és fia közötti távolság most ismét megnőtt, a kocsi felkanyarodik a hídra, és az újárás irányába halad. Dehogyan, mondaná Schacherné, lehetetlen, a Röbi meghalt, tudom én azt. Való igaz, félhalott a félelemtől, hogy a fenyegető közelség e pillanatában az apa esetleg a rakodótér nyílásán át belát a kocsiába. Bár maga is tudja, hogy ez ostoba képzelődés, de mit sem segít. Brun úr, hajtson gyorsabban, kiált, de Brun úr ott elől nem hallja. Amúgy is mindjárt beérnek az újárásba.

Két szép májusi nappal később még mindig ott vannak, Brun úr a panzió szalonjában zongorázik, az ifjabb Schacher egy ép fejű halcsontváz vizsgálataiba merül a hátsó udvaron, ahonnan gyakorlatilag ki se merészkedik. Fölötébb kellemetlen, mondta Brun úr, hogy mióta itt vagyunk, tökéletesen cserbenhagysz. Ami igazságtalan, az ifjabb Schacher már megetette a két pudlit, csak a sétáltatás maradt Brun úrra. Gyáva nyúl, mondja, mit csinálsz, ha jön megint a háború.

E harmadik májusi nap estéjén, amelyet Brun úr szinte kizárólag a panzió szalonjában töltött, ahová váltakozva szűrődnek be a napfénycsíkok és -négyzetek, sötétkék bársonyöltönyében áll az úgynevezett Varieté-caféban hátul, és nézi, ahogyan elől, a színpadon Emma és Klára kisasszonyok egy táncszámot kiviteleznek, amelynek esetlensége véleménye szerint felülmúlhatatlan. A siralmas kisvárosi közönségnek persze tetszik, mindenesetre Brun úrnak ez a benyomása, mert nem hallja, ahogy Dr. Isenegger azt mondja Paul úrnak: Azért a berlini Téli kertben ezt nem így táncolják. Brun úr ekkor már a Café külső fala mentén a színpad bejárata felé tart. A színpad mögött ott áll az

ifjabb Schacher, elmerülve egy bohócruha ezüst, kék, piros és fehér rombuszainak szemléletében. Miért hagyja Vonkirch szanaszét a holmijait, mondja Brun úr, megrémítve ezzel a fiút, aki nem vette észre, hogy odaért. Menj, vidd át neki, különben ellopiják. Nem tehetem, mondja az ifjabb Schacher. Nem tehetem, nem tehetem, mondja Brun úr, mit fontoskods? Nem mehetek ki az utcára, mondja az ifjabb Schacher. Te jó ég, vedd ezt magadra, ebben nem ismer rád senki. Az ifjabb Schacher a fejét rázza.

Negyed óra múlva a bohócruha még mindig ugyanott lóg, Brun úrnak és az ifjabb Schachernak most más dolga van, a színpadon már a majmos jelenet megy. Nagy sikerrel, mint mindig. De csak kisvárosokban, mondja Brun úr, ahol nincs állatkert. Odette-et, ez a csimpánz neve, bár az ország német és francia nyelvű részeiben a majom szó nyelvtani neme okán Otto illetve Oscar néven fut, miközben az olasz nyelvűn ugyanezen oknál fogva a sajátján, szóval Odette-et füttyszóval, tapssal fogadják. Taps, füttyszó, nevetés kíséri, miközben lassított, négylábás huppanásaival eljut a székéig, és helyet foglal rajta, akár egy ember. Nevetés, taps, bekiabálások. Nem sokkal a majom után megjelenik egy paraszt, aki mintha valaki, nem is akarja, hanem egy ügyvéd előtt állna, és valami kérelmet terjesztene elő. A majom a megfelelő helyen bólogat, rázza a fejét. Nevetés, bekiabálások. Csoda, mondta Brun úr, hogy az ügyvédi kamara még nem lépett közbe.

Tizenegy és fél percen keresztül tart a majmos szám, ezalatt az ifjabb Schacher előkészítette a kellékeket. Tempó, mondja Brun úr, aki most ideges. Ráteszi a pudlikra a pórázt, az ifjabb Schacher a kalitkákkal bajmóldik. A hollótól fél. Fárasztó vagy és gyáva, mondja Brun úr olyan hanglejtéssel, hogy az a pudli, amelyekre éppen rátenné a pórázt, behúzott nyakkal lapít. A nyakörvön a gyűrű, amelybe Brun úr be akarja dugni a karabinert, eltűnik az összesűrűsödött szőrben. Amúgy se úgy mennek a dolgok ma este, ahogyan kéne. A színpadon újra Emma és Klára kisasszonyok serénykednek, ugyanazzal a számmal, mint az előbb, mert a nyomorékszám ellen a nőgyelet tiltakozott. A táncszám ismétlése már nem olyan sikeres. Ezt a gagyit láttuk már egyszer, kiált valaki, majd rögtön egy másik: Emma kisasszony, fizetni! Kirobbanó röhögés, Dr. Isenegger és Paul úr elhagyják a lokált. A zenébe, ami egy szaxofont, egy brácsát és egy zongorát jelent, végig belebeszélnek, a színpad mögött is hallani. Az ifjabb Schacher még mindig a hollóval bajlódik, nem akar kijönni a kalitkából. Jean, szólal meg Brun úr, miközben felegyenesedik. A holló oda ugrándozik a nyitott kalitkaajtóba. A dolgok azért se mennek úgy, ahogyan kéne, mert az ifjabb Schacher nem használható. Normál esetben ő vezeti be a pudlikat a színpadra, Brun úr követi vállán a hollóval és a galambbal. Ma, hogy Brun úr egyedül jelenik meg a négy állattal, nevetés fogadja. Csak a macska hiányzik a fejről, kiabál valaki, majd közvetlenül utána egy másik: meg a kígyó a nyaka körül. De igazán csak akkor hangozhatnak ellene, amikor egy néző így kiált: mit akartok, végre egy igazi nő. Mindenesetre az utolsó számmal legalább sikerül a publikumot megijeszteni, ugyanis a két madár közvetlenül a nézők feje fölött kört ír le, majd a galamb a fekete, a holló a fehér pudli hátán landol, s mindannyian eltűnnek abban a vörös ládában, amelyet az ifjabb Schacher szokott kihozni a színpadra, azonban ez alkalommal csak kinyújtotta Brun úrnak. Fél tíz fele újra a panzióban vannak, Brun úr, aki ilyenkor már nem zongorázhat, csak annyit mond: Rakd össze a holmikát holnapra, én lefekszem. Az ifjabb Schacher már a kalitkák letakarásánál tart, s most nem arra gondol, hogy: Nem igazság, hogy mindent én csinálom, hanem örül, hogy holnap továbbmennek. A veszély elmúlt, gondolja. Igen, tényleg elmúlt, bár az az egyetlen pillanat, amelyben Brun úrnak kinyújtotta a színpadra a dobozt, elegendő volt ahhoz, hogy Blank úr felismerje. Nahát, ez az ifjabb Schacher, gondolta Blank úr. De mivel semmi kedve nem volt elszaladni a rendőrségre, s pillanatnyilag a szeretőjével annak

VIRAGH, Christina
Anyá-könyv
Jelenkor, 2001

„Mama könyvéből”
Magyar Lettre
Internationale, 25

„Emlékezés emlé-
kezésre”
Magyar Lettre
Internationale, 25

„Magánygyben
utazni”
Magyar Lettre
Internationale, 41

„Pilátus”
Magyar Lettre
Internationale, 43

óvárosi lakása felé andalog, még jó darabig biztosan nem említi, hogy látta az ifjabb Schachert.

Megint egy szép nap, tizenegy óra, Brun úr és az ifjabb Schacher átlépték a francia országrész határát. Ilyen tájat az ifjabb Schacher soha életében nem látott, sehol egy tó, egyetlen folyó s egy végtelen, dimbes-dombos táj, messze, a nyugati látóhatárig egyenletes, tág égbolt. Csak balra messze van valami hegyszerűség, egy fehér hegy, alig látszik a fényes déli napsütésben, főként akkor nem, ha hosszan nézik. Mi ez, kérdezné normális esetben az ifjabb Schacher, de nem teheti, mert mindig csak egyetlen szóra tud gondolni, mégpedig arra, hogy: ma. Már szinte minden nyárszagú, van, ahol kaszáltak is, de az ifjabb Schachernek a száraz széna szaga is csak annyit jelent: ma. Ma megjön. Ki, kérdezné Brun úr, de ma nem kérdez semmit, mert az ifjabb Schacher már nem gondolkodik hangosan.

Késő délelőtt van, a nap egyenesen arra az asztalra tűz, amelynél tegnap este ültek, a fogadó padlóján nagy, napsütötte négyzet. Ülünk át oda, mondja Zuber junior, és ő, meg a két csendőr átülnek egy árnyékos asztalhoz.

Schorschli ezalatt délelőtti körét rója a faluban, nyomában öt fiú, köztük a csenevész Jürg, és folyamatosan azt kántálják: óbégat a Schorschli, óbégat a jajság.

Délben, mialatt a két csendőr a fogadóban a rézsütös fényben az olajosan csillogó húsevest kanalazza, Schorschli nővére rohan az üres falun át, hogy Schorschli hazavigye enni, Brun úr és az ifjabb Schacher pedig egy élmélyítő hidon át épp beérnek egy magas városba. Ma, mondja Brun úr, ott eszünk, ahol én akarok. Az ifjabb Schacher szótlanul, oldalról nézi, ezt Brun úr nem látja, mert kerülgatnie kell a lovas kocsikat, egyszer egy olyan lovat is, amelyet egy autóröncs elé fogtak. Egy meredek utcán az ifjabb Schacher ki kell szálljon, hogy megtolja a kocsit, mert a motor nem bírja. Egyszer áthaladnak egy torony élesen kirajzolódó árnyékán. Egyszer egy meredek utcán lefele meg kell álljanak, mert egy ló kicsúszott. Emberek állják körül, és próbálják felhúzni, de az első paták mindig újra kicsúsznak, ekkor két ember érkezik egy hólapáttal, amelyet négy másik segítségével a lópaták elé tartanak. A negyedik kísérletre a ló végre feláll. A két első térdizületnél vérzik. Odanyomják a ház falához, hogy Brun úr kocsija elférjen. Aztán egy szurdokba kerülnek, de nem szurdok, ez is a város, sőt, ott egy nagy, napsütötte, ferdén emelkedő tér, amelyen Brun úr kocsija leáll, és Brun úr azt mondja: Na persze, húsz méterrel a cél előtt. Be kell tolják a kocsit az árnyékba, egyszerre csak hárman tolják, valaki odajött segíteni, az ifjabb Schacher nem érti, hogyan, ő csak a macskaköveket látja, ahogyan lassan elmozduló lábfejjel lassan szembejönnek, és ennek, mint mindennek, amit hajnali öt óta látott és hallott, az az egyetlen jelentése van: ma.

Este. Sokan sétálnak a városfalon kívül, ez már nem a magas város, hanem sík, feliszapolat terület egy tó partján. Na, mégiscsak egy tó, de más, mint otthon, messzi, lapos, és csillogva beleveszik a zöldes tájba. Még nincsen sötét, Brun úr szótlanul nézi a városkapu felé tartó embereket. Várj itt meg, mondja az ifjabb Schachernek, aki mellette áll az utcán a fogadó előtt, amelyben megszálltak. Brun úr eltűnik a fogadóban. Az ifjabb Schacher ott áll, és látja a mellette elhaladó embereket. És két kocsit, meg egy autómobil. Egy kutya. Az ifjabb Schachert elbűvöli a pillanat. Szóval így van ez. Elmennek, mert elmennek. Most meg már el is mentek. De ez a pillanat nem megy el. Ez mindig itt marad. Mindig lesz ez az utca ezekkel az emberekkel. Most mások jönnek. Egy asszony. Egy ember, a nyakában elárusító láda lóg. Mi van benne?

Nem látja. Megint egy asszony, csipkeblúzban, bodorintott hajjal. Egy féllábú férfi. Egy fiú, aki almát eszik, és utánozza a féllábú járását. Egy férfi vezet egy szamarat. Egy férfi és egy asszony a kivágásában ibolyacsokorral. Lovas kocsi. Senki. Senki. Két csikket szívó férfi. Egy naftalint áruló gyerek. Egy rongyszedő. Senki. Öt férfi, húznak-vonnak egy társzekeret, rajta egy aranyozott szarkofág. Megállnak. Felismerték az útszélén az ifjabb Schachert. Nevetnek. Egyikük odaszól: Hú vagy még a kedvesedhez. A másik: Melléfogtál. Senki se szeret itt senkit. Továbbmennek. Két fiú rohan utánuk. Egy kutya. Két asszony és egy kislány faráffel. Brun úr hangja: Na, gyere.

Fél órával később egy lokál dohos plüss szagú hátsó helyiségében, ahol Brun úr tíz perce vitázik a lokáltulajdonossal, mert az nem enged gyereket fellépni a bárjában. A műsor az uraknak szól, a gyerek addig elvan a feleségével a gardróbban. Akkor ő se lép fel, mondja Brun úr. Ezt nem ajánlom, mondja a lokáltulajdonos, három estére megállapodtunk. Brun úr hirtelen megenyhül: Na jó, mondja.

Másfél óra múlva Brun úr száma egy ideje befejeződött, az ifjabb Schacher még az asszonnyal van a gardróbban. Itt is dohos plüss szag. A falióra félegyet mutat. Megállt, gondolja az ifjabb Schacher körülbelül ötvenedszer. Ez az egyetlen, amire gondol. Nem tűnik fel neki, hogy az asszony, amióta egyszer kiment, állandóan a karóráját nézi. Látja, de nem tűnik fel. Jön egy úr, nyilvánvalóan panaszol valamit, franciául beszél. Jön a lokáltulajdonos, együtt kimennek. Az asszony az órájára néz. A lokáltulajdonos bejön, be se néz a gardróbba, újra belép a lokálba. Női énekhangokat hallani. Taps. Újra csönd, nagyobb csönd, mint azelőtt. Megállt az óra, gondolja. Bentről olyan hangok jönnek, mintha többen egyetlen ugrással a színpadon termettek volna. Most újra csönd. Az asszony az órájára pillant, feláll a székéről, felcsapja a pultot, kilép a gardróbba, a pultot visszacsapja, a kijáratához megy, kilép. Az ifjabb Schacher azt gondolja: Meg kell várnom, amíg visszajön.

Másnap az ifjabb Schacher szülővárosában Zinner kisasszony röviddel virradat előtt a lakoszobájában áll, és próbálja beindítani a gramofont. A lemez forogni kezd a filccel bevont tányéron, Zinner kisasszony ráhelyezi a tűt, hallja egy tenorária első néhány hangját, a hang lelassul és átmegy basszbaritonba, aztán már a tányér se forog. Zinner kisasszony még egyszer próbálkozik, ugyanazzal az eredménnyel, a teremtésit, gondolja, milyen jó lett volna a varráshoz. Kirakott két nyári ruhát, az egyiknek a hónalját kell megfoltozni, a másikat szétbontotta, újra kell szabni, mert nem divatos, még a háború előtt varrták. Zinner kisasszony pillanatnyilag divatos kosztümöt visel hosszított felsővel, amelyet Gamperné meg akart venni tőle, mintha bele tudná préselni magát. Zinner kisasszonyt, ha erre gondol, mindig elfogja a nevetés. Kimegy a konyha előtti balkonra, hogy megnézzze, milyen lesz az idő, remélhetőleg ma is olyan szép. A napközben napsütötte fényű szagát érzi, valószínűleg az erdő szagát is, a még sűrű, sötét égbolton ragyognak a csillagok. Élmény ez a május, gondolja Zinner kisasszony. Újra bemege, hozzáfog a varráshoz.

Nyugodt éjszaka, Zinner kisasszony kivételével mindenki alszik, néhányan különösen mélyen, ahogyan Weider úr is, aki tegnap rosszul és keveset aludt, mert az volt az érzése, hogy Schacher settenkedik a mezőn és a szérú körül, míg ma éjjel tizenegy óta az ágyában horkol, Weider tudja, mert látta negyed tizenegykor, ahogyan hazatántorgott. Schacherné a szobában terjedő alkoholfelhő okán egyfajta mámorba merült. Tineli is mély álomban, mint mindig azóta, hogy Röbi ágya az övé. Marteli az egyetlen, aki vékonyka álmán át hallja az apa horkolását. A kutya is hallja az ólban a horkolás zaját, bár Schacherék bezárták a háló ablakát. Emberi fül a szabálytalan ritmusban beálló és elhaló hangot ebből a távolságból nem hallaná. Blankék a bal

oldali bérházban mindketten jól alszanak, a jobb oldaliban Gamperék szintén, Gamper úr szokás szerint enyhén becsípett, mellette álmatlan álomban az asszony.

Másnap reggel, háromnegyed tíz. Marteli hátul ül a tyúkoknál, Tinelit sírdogáló anyja az utcáig kíséri, onnan egyedül megy az iskolába, Schacher papa még alszik. A Kaszálóban Gamper a pultra támasztva keresztbefont alkarjait újságot olvas, rajta kívül egyetlen vendég issza reggeli sörét. Gamperné port töröl fenn a lakásban, Zinner kisasszony egy emelettel feljebb épp lefeküdni készül. Már rajta a könnyű, fehér, nyári hálóing, de biztonság kedvéért ráhúzza a halványzöld ágykabátot. Kihajol a hálószoba ablakán, s miközben kitért karokkal a spaletta után nyúl, feje hátulján érzi a reggeli napsugarat. Szébb májusi napot kívánni se lehetne, gondolja. Behúzza a spalettát, a réseken átsüt a napfény, egy pillanatig habozik, így hagyja-e, függöny nélkül, de a keresztirányú fénysugarak annyira vakítanak, hogy inkább behúzza a sötétzöld brokátfüggönyt.

Ugyanekkor a tó partján fekvő nyugati városban szintén a fénytől elvakulva belép a lokálba két férfi, a lokáltulajdonos, meg egy másik, akinek hiányzik a metszőfoga. Hogy teljesen őszinte legyek, mondja franciául a lokáltulajdonos, csak azért tudom használni magát, mert hiányzik egy szám, tegnap valaki kiugrott. A foghíjas nem szól, csak ránevet a lokáltulajdonosra. Mit csinál maga tulajdonképpen, kérdi a lokáltulajdonos, miféle bűvészműtatványt. A másik kérdően nézi. Azt kérdezem, mit csinál, ismétli a lokáltulajdonos, ezúttal német dialektusban. Nem értem, mondja nevetve a másik franciául. Hogy mit csinál, mondja a lokáltulajdonos hangosan, franciául. Énekelek, mondja a másik. Énekel, kérdi a lokáltulajdonos, a feleségem azt mondta, bűvész. Micsoda, kérdi a másik. Bűvész, mondja a lokáltulajdonos hangosan, nem tud bűvészkedni. De, mondja a másik, bűvészkedni is tudok. Mit, kérdi a lokáltulajdonos. Bűvészkedni, mondja a másik. Tudom, ezt megértettem, ordít a lokáltulajdonos, de mit, mit bűvészkedik? A foghíjas csak mosolyog. Legjobb, ha ezt elfelejtjük, mondja a lokáltulajdonos, és benyúl a nadrágzsebébe. Itt van, mondja, húsz centimes a fáradságáért, menjen, igyon valamit. A másik átveszi a pénzt, két tenyere közt megdörzsöli, kinyitja a tenyerét, az érme eltűnt. Hát-hát, mondja a lokáltulajdonos. A másik nevetve benyúl a lokáltulajdonos zsebébe, és kihúzza az érmét. A lokáltulajdonos bólint. A foghíjas saját zsebéből elővesz egy pakli kártyát, s legyezőszerűen a lokáltulajdonos elé tartja. A kártyatrükk nem megy, mondja a lokáltulajdonos, a múlt héten is az volt. A másik nevetve, bátorítón bólint, s magasabbra tartja a kártyalegyezőt, hogy vegyen belőle. Nem, mondja a lokáltulajdonos, privát szórakozásra nincs időm, ha elsősorban kártyatrükköket csinál, amúgy se, itt félbeszakítja magát, mert a másik még mindig nevetve tartja a lapokat, majd nagyon hangosan azt mondja: kártyatrükk nem, ha más van, esetleg. Más trükk, aha, mondja a foghíjas, összecukja a kártyalegyezőt, egyik kezével a zsebet kinyitva egyenként belejti a lapokat. Más mutatványhoz két székre meg egy piros szalagra lenne szükségem, mondja, de énekelni is tudok. Nem, mondja a lokáltulajdonos hangosan, mutassa a székes trükköt, van szalagja. Nincsen, mondja nevetve a másik.

Déli tizenkét óra, Zinner kisasszony mély álomban, holott odakinn éppen eldübörög Baumann lovas kocsija, és a gyerekek is most jönnek ordítózva az iskolából. A ház előtt megállnak, és búcsút vesznek Edwin Haltertől, akit csak délután háromkor, Meier úr szépírásozóján látnak újra. A búcsú egy sor üdvözléthez áll, amelyeket hangos röheggel tálnak Edwinnek, egy az apának, egy az anyának, egy a nővérenek, de a ház összes lakójának is, legvégül Zinner kisasszonynak, nyihogó röhögéssel, szép jóéjszakát kívánva. De Zinner kisasszony nem hall semmit. Legközelebb Tinelitől búcsúznak, de nem a házuknál, hanem előbb, ahol a mező kezdődik, oldalpillantásokkal a mező túlsó végére, hogy lássák, nem jelenik-e meg Schacher papa a puskával. A gyerekek nem tudhatják, hogy Schacher papa még alszik.

Negyed egy. Tineli és Marteli ül a tejbegríz előtt, Schacher mama lógó fejjel ül mellettük, és szokás szerint nem eszik semmit, az apa még mindig hangtalanul alszik. Egyébként is teljes a csend. A kutya ennek ellenére kijött az ól elé, leült és hegyezi a fülét.

(részletek az *In April* c. regényből)

HAJÓS GABRIELLA FORDÍTÁSA

Nora Gomringer

Az óriult nő dala

*Ha a sütőlap forró
ráteszem a kezem
ha a sütőlap forró
ráteszem a kezem
ha a sütőlap forró
ráteszem a kezem
hogyan szeress*

Kínai kedvenc

*Az esküvői képünk:
a sárkány és a fönix.
És most? Te panda vagy,
én meg az öröd.*

A szív

*egy articsóka,
akkora, mint egy mangó, csupa ütésnyom,*

*rétegről rétegre felfedhető,
szétbámozható*

*Bámulják:
milyen nagy,*

*Édent rejthet
a két tüdő közt*

*Bordasor védi
amelyből az almaevőt faragták*

*nem okoz gondot,
csírázthatató, kiültethető,*

mióta ágyásomba estél.

SZABÓ T. ANNA FORDÍTÁSA

